

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžd/45/2011
Identifikačné číslo spisu:	1010201085
Dátum vydania rozhodnutia:	22.01.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1010201085.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci žalobcu: H., bytom I., právne zastúpeného Consilior Iuris, s. r. o., IČO: XXXXXXXX, so sídlom v Bratislave, Miletíčova č. 23, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, (pôvodne Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave, Krajský dopravný inšpektorát, Špitálska č. 14, Bratislava), o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRP-P-83/DI-BCP-2010 zo dňa 20.05.2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1S/142/2010-36 zo dňa 21.10.2010, v spojení s opravným uznesením č. k. 1S/142/2010-56 zo dňa 17.08.2011, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1S/142/2010-36 zo dňa 21.10.2010 v spojení s opravným uznesením č. k. 1S/142/2010-56 zo dňa 17.08.2011 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením uvedeným vo výroku toho rozhodnutia zamietol žalobu o preskúmanie rozhodnutia č. KRP-P-DI-P-172/2010 zo dňa 17.12.2010, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave II, Okresného dopravného inšpektorátu, č. p. ORP-P-147/II-OBCP-2010-V zo dňa 22.03.2010 o uznaní žalobcu vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. b/ a g/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“) a uložení sankcii podľa § 22 ods. 2 zákona o priestupkoch vo forme pokuty vo výške 300 eur a zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 12 mesiacov. O trovách konania krajský súd rozhodol tak, že žalobcovi právo na ich náhradu nepriznal.

Krajský súd tak rozhodol potom, čo dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu bol v medziach zákona. Podľa krajského súdu konanie žalobcu spočívajúc v tom, že údaje o majiteľovi vozidla, ktoré poškodil, si zaobstaral a majiteľa kontaktoval až nasledujúci deň - z dôvodu, že

zamestnanec strážnej služby sa nenachádzal na svojom pracovisku - nebolo možné považovať za bezodkladné plnenie si povinností účastníka škodovej udalosti. Dodal, že žalobca majiteľa poškodeného vozidla informoval až v čase, keď predmetná udalosť už bola hlásená polícii vlastníkom vozidla a keď už bola kvalifikovaná a vyšetrovaná ako dopravná nehoda.

Krajský súd konštatoval, že nakoľko si žalobca nesplnil svoje povinnosti uložené mu zákonom č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 8/2009 Z. z.“) a bezodkladným spôsobom neupovedomil majiteľa poškodeného vozidla o vzniknutej škode, žalovaný postupoval správne, keď konanie žalobcu kvalifikoval ako porušenie ustanovení § 4 ods. 1 písm. c/ a § 66 ods. 2 písm. a/, d/ a e/ zákona č. 8/2009 Z. z. a následne mu podľa § 22 ods. 2 písm. a/ zákona o priestupkoch uložil vyššie uvedené sankcie. Argumentoval, že od vodiča, ktoré malo účasť na dopravnej nehode, sa vyžaduje, aby si splnil povinnosti vyplývajúce z ustanovenia § 66 ods. 2 písm. d/ zákona č. 8/2009 Z. z., a to bez ohľadu na to, či udalosť od samého počiatku je dopravnou nehodou podľa § 64 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z., alebo sa za dopravnú nehodu len považuje v zmysle odseku 2 tohto ustanovenia.

Proti rozsudku podal žalobca odvolanie a žiadal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že sa rozhodnutia žalovaného i prvostupňového správneho orgánu zrušujú a vracajú na ďalšie konanie.

Dôvodil tým, že § 66 ods. 6 druhá veta zákona č. 8/2009 Z. z. sa vzťahuje na udalosť v cestnej premávke, ktorá nenapĺňa znaky dopravnej nehody podľa § 64 ods. 1 a jej účastníkom bola len jedna osoba, ktorá spôsobila hmotnú škodu na majetku inej osoby, bez účasti tejto inej osoby. Preto po spáchaní škody si mal splniť povinnosti vyplývajúce z § 66 ods. 6 druhá veta zákona č. 8/2009 Z. z.. Zákon však neuvádza spôsob, akým má účastník poškodeného upovedomiť, obmedzuje sa len na konštatovanie, že má túto osobu upovedomiť bezodkladne; nemožno však vylúčiť, aby účastník škodovej udalosti opustil miesto. Len ak by účastník nesplnil povinnosť upovedomiť poškodeného a poskytnúť mu svoje osobné údaje, považovala by sa škodová udalosť za dopravnú nehodu. Pri výklade pojmu „bezodkladne“ treba vychádzať zo všetkých hľadísk, nielen z hľadiska časového. Žalobca poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 11S/18/2010, podľa ktorého „...výraz bezodkladne ...nemožno vykladať len z časového hľadiska, ale s prihliadnutím na okolnosti... Kontakt s majiteľom nasledujúceho dňa udalosti je v zmysle zákona bezodkladné upovedomenie...“. Podľa žalobcu okolnosťami, ktoré je potrebné zohľadniť pri tejto udalosti, sú najmä skutočnosti, že žalobca sa bezprostredne po udalosti presvedčil, či na motorových vozidlách nevznikla škoda a napriek tomu, že sa domnieval, že nedošlo ani ku škodovej udalosti, sa snažil získať kontakt na majiteľa druhého vozidla, no keďže zamestnanec strážnej služby nebol na pracovisku a k udalosti došlo vo večerných hodinách, druhý deň si zaobstaral údaje o majiteľovi a majiteľa vozidla dobrovoľne informoval bez toho, aby mal sám vedomosť o tom, že udalosť už bola prešetrovaná políciou. Žalobca tvrdil, že vykonal všetko, čo bolo v jeho možnostiach, aby zistil údaje o majiteľovi poškodeného vozidla, a aby ho upovedomil a poskytol svoje údaje v čo najkratšom možnom čase. Tým, že si splnil svoje povinnosti vyplývajúce z § 66 ods. 6, nebolo možné použiť ustanovenie § 64 ods. 2 písm. a/ zákona č. 8/2009 Z. z..

Žalovaný správny orgán vo vyjadrení k odvolaniu zotrval na svojom stanovisku o zákonnosti správneho rozhodnutia a navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny. Uviedol, že v konaní pred súdom bolo dostatočne preukázané, že žalobca si nesplnil svoje povinnosti uložené mu zákonom č. 8/2009 Z. z. a bezodkladným spôsobom neupovedomil majiteľa poškodeného vozidla o vzniknutej škode a preto žalovaný postupoval správne, keď konanie žalobcu kvalifikoval ako porušenie § 4 ods. 1 písm. c/ a § 66 ods. 2 písm. a/, d/ a e/ zákona č. 8/2009 Z. z.. Argumentoval, že nesplnením si jednej z povinností podľa § 66 ods. 6 zákona č. 8/2009 Z. z. bola udalosť považovaná ex offio považovaná za dopravnú nehodu v zmysle § 64 ods. 2 písm. a/ zákona č. 8/2009 Z. z..

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 OSP v spojení s § 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu v spojení s opravným uznesením spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 OSP a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je

dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 21.01.2013 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím č. SLV-PS-1120/2012 zo dňa 12.12.2012 v zmysle § 21 ods. 11 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zrušilo ku dňu 31.12.2012 okrem iných aj rozpočtovú organizáciu Krajské riaditeľstvo policajného zboru v Bratislava, pričom práva a povinnosti zrušenej organizácie prešli dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Nakoľko pôvodne žalovaný ako právnická osoba uvedeným dňom zanikol, účastníkom konania na strane žalovaného sa stalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky z titulu právneho nástupníctva. Pod všeobecným označením žalovaný v texte je preto nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán ako aj jeho právneho nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka.

Z obsahu spisu krajského súdu, ktorého súčasťou bol aj administratívny spis žalovaného vyplýva, že ORPZ Bratislava II rozhodnutím č. p. ORP-P-147/II-OBCP-2010-V zo dňa 22.03.2010 uznalo žalobcu vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. b/ a g/ zákona o priestupkoch, ktorého sa mal dopustiť žalobca tým, že dňa 07.02.2010 v čase o 19:12 hod. v podzemných garážach v Ružovej doline v Bratislave sa nevenoval dostatočne riadeniu svojho vozidla značky Seat Ibiza EČV O., v dôsledku čoho narazil do stojaceho vozidla EČV O., po nehode sa nezdržal konania, ktoré by bolo na ujmu vyšetrovania tým, že neohlásil dopravnú nehodu policajtom, premiestnil vozidlo a nezotrval na mieste nehody do príchodu policajta. Týmto konaním mal žalobca porušiť povinnosti vyplývajúce z ustanovení § 4 ods. 1 písm. c/ a § 66 ods. 2 písm. a/, d/, e/ zákona č. 8/2009 Z. z. a dopustiť sa priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. b/ a g/ zákona o priestupkoch. Za tento skutok mu bola podľa § 22 ods. 2 písm. a/ zákona o priestupkoch uložená pokuta v sume 300 eur a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá po dobu 12 mesiacov.

V odvolaní proti prvostupňovému správne rozhodnutiu žalobca namietal predovšetkým nesprávne posúdenie udalosti tvrdiac, že išlo len o škodovú udalosť, nie o dopravnú nehodu a ako ten, kto škodovú udalosť spôsobil, si svoje povinnosti vyplývajúce zo zákona (§ 66 ods. 6 zákona č. 8/2009 Z. z.) jednoznačne splnil.

Žalovaný v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že k spáchaniu priestupku došlo tak, ako bolo ustálené v prvostupňovom konaní. V súvislosti s námietkou žalobcu, že išlo o škodovú udalosť a preto nebolo možné na tento prípad aplikovať ustanovenia o dopravnej nehode, uviedol, že udalosť bola ex offo považovaná za dopravnú nehodu v zmysle § 64 ods. 2 písm. a/ zákona č. 8/2009 Z. z., a teda žalobca mal povinnosti ako účastník dopravnej nehody v zmysle § 66 ods. 2 zákona č. 8/2009 Z. z., a to konkrétne povinnosť ohlásiť nehodu policajtom a zotrvať na mieste až do príchodu polície. Tieto povinnosti si však žalobca jednoznačne nesplnil. Konanie žalobcu spočívajúce v tom, že nasledujúci deň si zaobstaral údaje o majiteľovi poškodeného vozidla a skontaktoval sa s ním, nebolo možné považovať za bezodkladné upovedomenie o spôsobení hmotnej škody (v tom čase už bola udalosť nahlásená poškodeným majiteľom polície). K uloženým sankciám uviedol, že v zmysle § 12 ods. 2 zákona o priestupkoch boli uložené sankcie za najprísnejšie sankcionovaný skutok a v tomto prípade to bol priestupok podľa § 22 ods. 1 písm. b/ zákona o priestupkoch (porušenie povinnosti vyplývajúcej z § 66 ods. 2 písm. d/ zákona č. 8/2009 Z. z.), za ktorý možno uložiť pokutu od 300 eur do 1.300 eur a zákaz činnosti od jedného roku do piatich rokov. Sankcie boli uložené na spodnej hranici.

Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu o zamietnutí žaloby žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia, ktorým žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutie o uznání žalobcu vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. b/ a g/ zákona o priestupkoch a o uložení sankcií podľa § 22 ods. 2 písm. a/ zákona o priestupkoch, preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s opravným uznesením ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a konania im predchádzajúce, najmä z toho

pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Podľa § 66 ods. 6 veta druhá zákona č. 8/2009 Z. z. ak účastník škodovej udalosti spôsobil hmotnú škodu osobe, ktorá nie je účastníkom škodovej udalosti, je povinný o tom túto osobu bezodkladne upovedomiť a oznámiť jej svoje osobné údaje.

Podľa § 64 ods. 2 písm. c/ zákona č. 8/2009 Z. z. za dopravnú nehodu sa považuje aj škodová udalosť podľa ods. 3, ak nie je splnená niektorá z povinností podľa § 66 ods. 6.

Podľa § 66 ods. 2 zákona č. 8/2009 Z. z. účastník dopravnej nehody je povinný:

- a) ohlásiť dopravnú nehodu policajtovi,
- b) poskytnúť podľa svojich schopností a možností zranenej osobe prvú pomoc a bezodkladne privolať záchrannú zdravotnú službu,
- c) urobiť potrebné opatrenia na záchranu osoby alebo majetku ohrozeného dopravnou nehodou,
- d) zotrvať na mieste dopravnej nehody až do príchodu policajta alebo sa na toto miesto bezodkladne vrátiť po poskytnutí alebo privolaní pomoci, alebo po ohlásení dopravnej nehody,
- e) zdržať sa konania, ktoré by bolo na ujmu vyšetrenia dopravnej nehody, najmä premiestnenia vozidiel,
- f) urobiť vhodné opatrenia, aby nebola ohrozená bezpečnosť cestnej premávky na mieste dopravnej nehody,
- g) umožniť obnovenie cestnej premávky, najmä premávky vozidiel pravidelnej verejnej dopravy osôb,
- h) preukázať svoju totožnosť na požiadanie iného účastníka dopravnej nehody,
- i) bezodkladne upovedomiť osobu, ktorá nie je účastníkom dopravnej nehody, o hmotnej škode, ktorá jej bola spôsobená dopravnou nehodou, a oznámiť jej svoje osobné údaje; ak to nie je možné, upovedomenie a oznámenie zabezpečiť prostredníctvom Policajného zboru.

Podľa § 4 ods. 1 písm. c/ zákona č. 8/2009 Z. z. vodič je povinný venovať sa plne vedeniu vozidla a sledovať situáciu v cestnej premávke.

V zmysle § 22 ods. 1 zákona o priestupkoch priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto:

- ako vodič vozidla, ktorý sa zúčastnil na dopravnej nehode nezotrval na mieste dopravnej nehody až do príchodu policajta alebo sa na toto miesto bezodkladne nevrátil po poskytnutí alebo privolaní pomoci, alebo po ohlásení dopravnej nehody (písm. b/),
- poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, v ktorého dôsledku vznikne dopravná nehoda (písm. g/).

Podľa § 22 ods. 2 písm. a/ zákona o priestupkoch za priestupok podľa odseku 1 písm. a/ až c/ sa uloží pokuta od 300 eur do 1.300 eur a zákaz činnosti od jedného roku do piatich rokov.

Podľa § 12 zákon o priestupkoch pri určení druhu sankcie a jej výmery sa prihliadne na závažnosť priestupku, najmä na spôsob jeho spáchania a na jeho následky, na okolnosti, za ktorých bol spáchaný, na mieru zavinenia, na pohnútky a na osobu páchatel'a, ako aj na to, či a akým spôsobom bol za ten istý skutok postihnutý v kárnom alebo disciplinárnom konaní (ods. 1).

Za viac priestupkov toho istého páchatel'a prejednávaných v jednom konaní sa uloží sankcia podľa ustanovenia vzťahujúceho sa na priestupok najprísnejšie postihnutelný; zákaz činnosti možno uložiť, ak ho možno uložiť za niektorý z týchto priestupkov (ods. 2).

V správnom súdnictve sa súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Súd pri preskúvaní zákonnosti správneho

rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis. Pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Odvolačný súd nezistil žiadne pochybenia v napadnutom rozhodnutí ani v konaní, ktoré mu predchádzalo. Správne orgány postupovali v súlade so zákonom, keď žalobcu uznali vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. b/ a g/ zákona o priestupkoch, za čo mu boli uložené sankcie podľa § 22 ods. 2 písm. a/ zákona o priestupkoch na spodnej hranici sadzieb.

Rovnako nemožno nič vyčítať krajskému súdu, ktorý sa podrobne zaoberal všetkými žalobnými námietkami, ktoré sú totožné s námietkami odvolacími a dospel k správnenému názoru, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu zákona, práv a chránených záujmov žalobcu, pričom svoj právny záver, s ktorým sa odvolací súd stotožnil, aj náležitým spôsobom odôvodnil.

V konaní nebolo sporné, ani žalobca nepopieral, že dňa 07.02.2010 v čase o 19:12 hod. v podzemných garážach v Ružovej doline v Bratislave sa nevenoval dostatočne riadeniu svojho vozidla značky Seat Ibiza EČV O., v dôsledku čoho narazil do stojaceho vozidla EČV O.. Žalobca po obhliadnutí oboch vozidiel a zistení, že pracovník SBS nebol na svojom pracovisku, odišiel a majiteľa poškodeného vozidla kontaktoval až na druhý deň.

Žalobca počas konania namietal tvrdené nesplnenie si povinností vyplývajúcich mu zákona, pretože podľa jeho názoru informoval o udalosti poškodeného bezodkladne - na druhý deň po udalosti, po tom, čo si zabezpečil kontakt. Preto nebolo možné kvalifikovať udalosť ako dopravnú nehodu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil so záverom žalovaného, ktorému dal za pravdu aj súd prvého stupňa, že žalobca si nesplnil svoju povinnosť v zmysle § 66 ods. 6 veta druhá zákona č. 8/2009 Z. z. bezodkladne upovedomiť poškodeného o tom, že mu spôsobil hmotnú škodu. Škodová udalosť sa stala približne o 19. hodine, no žalobca kontaktoval poškodeného až nasledujúceho dňa po udalosti. Výkladom ustanovení § 66 ods. 2 a ods. 6 a § 64 ods. 2 písm. a/ zákona č. 8/2009 Z. z. nemožno dospieť k inému záveru, ako k takému, že pokiaľ vodič spôsobil svojim konaním hmotnú škodu osobe, ktorá účastníkom škodovej udalosti nebola, je povinný zistiť si údaje o tejto osobe a bezprostredne ju skontaktovať a oznámiť jej udalosť ako aj svoje osobné údaje. Ak sa to vodičovi nepodariť, je povinný postupovať v zmysle § 66 ods. 2 zákona č. 8/2009 Z. z., pretože škodová udalosť je v zmysle § 64 ods. 2 písm. a/ zákona č. 8/2009 Z. z. už považovaná za dopravnú nehodu. To znamená, že ak žalobca zistil, že v čase po vzniku škodovej udalosti sa mu nepodariť zabezpečiť si kontakt na majiteľa poškodeného vozidla (či už z dôvodu času, kedy k udalosti došlo, alebo pre neprítomnosť zamestnanca SBS v garážach...) a informovať ho o udalosti, mal udalosť - nehodu - ohlásiť policajtom a počkať na mieste na ich príchod (§ 66 ods. 2 písm. a/ a d/ zákona č. 8/2009 Z. z.). Iný výklad vyššie citovaných zákonných ustanovení neprichádza do úvahy, a to aj z toho dôvodu, že poškodený sa o udalosti mohol dozvedieť sám v čase po tom, čo k nej došlo a predtým, ako ho druhá strana kontaktovala a aj v takom prípade sa aplikuje § 64 ods. 2 písm. a/ zákona č. 8/2009 Z. z., teda sa na škodovú udalosť hľadá a ďalej sa vyšetroje ako dopravná nehoda. To, že účastník udalosti má druhého informovať bezodkladne a podľa názoru odvolacieho súdu aj bezprostredne po udalosti vyplýva aj z povinností nastupujúcich pre účastníka v prípade, ak sa mu poškodeného nepodariť skontaktovať vôbec, a to povinnosť ohlásiť udalosť policajtom, nevzdávať sa z miesta a vyčkať na ich príchod.

V súvislosti s výkladom pojmu „bezodkladne upovedomiť“ je obrana žalobcu, že „bol aktívny a vykonal všetko, čo bolo v jeho možnostiach, aby zistil údaje o majiteľovi poškodeného motorového vozidla a aby ho upovedomil o udalosti a poskytol mu svoje osobné údaje v čo najkratšom čase, ale vzhľadom na čas, kedy k udalosti došlo, nebolo účelné ani vhodné zisťovať tieto údaje, a preto tieto úkony vykonal bezodkladne na druhý deň“ (v odvolaní proti rozsudku krajského súdu), s poukazom na jeho tvrdenie pri podaní vysvetlenia dňa 17.02.2010, že „...vystúpil som z vozidla a išiel som sa pozrieť na vozidlo Jaguar a keďže som nevidel žiadne poškodenie tak som odišiel..., nepresvedčivá, a preto nebolo možné na ňu prihliadnuť. Jeho neskoršie aktivity (hoci vykonané bezodkladne „na druhý deň“) smerujúce k tomuto

cieľu už obsah uvedeného pojmu nenapĺňali, keďže už predtým sa poškodený na základe vlastnej iniciatívy (v súčinnosti s pracovníkom SBS) sám dozvedel o udalosti a túto ohlásil policajtom, ktorí ju ešte v ten večer na mieste zdokumentovali ako ohlásenú dopravnú nehodu a následne ako podozrivého identifikovali žalobcu, z čoho je zrejmé, že potom čo sa nenaplnil zámer legislatívnej úpravy modelu eliminácie škodlivých následkov škodovej udalosti primárne v súkromnoprávnej sfére, je vo všeobecnom záujme následné riešenie tohto problému zákonom upraveným postupom vo sfére verejnoprávnej.

Žalobca neuviedol v odvolaní žiadne nové skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti rozhodnutí a postupu dotknutých správnych orgánov vyvrátili, jeho odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a preto s poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu v spojení s opravným uznesením postupom podľa § 219 OSP potvrdil ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c a § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi vzhľadom na jeho neúspech v konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Žalovanému priznanie trov konania zákon neumožňuje.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **n i e j e** prípustný.